

“ถึงเวลาแยกทาง
สุดท้ายไม่ว่ายังไงทุกคนทุกคนก็ต้องไปตามทางของตัวเอง
การจากลานั้นเป็นสัจธรรมของทั้งโลกก่อน โลกนี้
และโลกหน้าไม่ใช่หรือ
จากลาตอนที่ยังไม่รู้สึกก็ดีกว่าปล่อยใจ
จะถลำลึกไปมากกว่านี้”

- ลีพำ

Ghost Me Free WiFi

หลอกได้ แต่อย่าชดด้วย

สีพรว

เขียน

ทดลองอ่าน

“ขอบคุณที่อ่านมาถึงหน้านี้กันโดยไม่เซวี้ยงหนังสือเล่มนี้ทิ้งกันไปก่อนนะจ๊ะ”

-สีพรว

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

คำนำสำนักพิมพ์

Ghost Me Free WiFi หลอกได้ แต่จ่ายด้วย นิยายที่เดิมทีพัฒนาในโปรเจกต์ “ไทยเล่าไทยหลอน” ของสำนักพิมพ์ปริซึม พูดถึงชีวิตของประกิต LGBTQ+ ผู้เห็นผีจากลำปาง เขาต้องมาใช้ชีวิตอยู่ในเขตราชเทวี ศูนย์กลางประเทศที่เต็มไปด้วยผีคนเป็นและผีคนตาย เรื่องอลหม่านชวนหัวของคนชนชั้นกลางวัยกลางคนผู้ทำผีจึงเริ่มต้นพร้อมกับที่เงามืดจากอดีตของประกิตก็เริ่มคืบคลานเข้ามา

กรุงเทพฯ มีฉายาสวยหรือโรแมนติคมากมาย ทุกชื่อเป็นเสมือนป้ายตลกแต่งจนส่งในสายตาชาวโลก สมศักดิ์ศรีเมืองหลวงของประเทศศูนย์กลางแหล่งท่องเที่ยว ดูมีสีสังฆดงามสว่างไว้มองจากอวกาศก็คงรู้สึกว่ามันอยู่

แต่สำหรับผู้ที่ต้องใช้ชีวิตอยู่ในนั้นละ พนักงานออฟฟิศจะรู้สึกอึดมบุญใหม่ที่ได้อยู่ในเมืองเทพสร้าง แต่ต้องต่อแถวขึ้นรถตู้ 2 ชั่วโมงที่หมอชิตในเย็นวันศุกร์ วัยรุ่นล่าฝันจากต่างจังหวัดจะมีไฟไหมเมื่อได้รู้ว่าตนอยู่ในเมืองน่าอยู่ที่สุดในโลกสำหรับเจนซี แต่ต้องจ่ายค่าเดินทางเกือบ 20% ของค่าแรงตัวเอง เราทุกคนที่อยู่ในเมืองหลวงของดินแดนแห่งรอยยิ้มนี้ยิ้มออกจริงหรือ

เมื่อต้องตื่นมาพบว่าวันนี้ค่า PM2.5 เป็นอันดับต้นๆของโลก

ยังงี้ก็คงไม่เป็นไรหรอก เพราะไม่ว่าชีวิตจะหนักหนา
เพียงไร กรุงเทพฯก็พร้อมจะลုပ်หลังเราเสมอ วันหยุดเราสามารถ
ตื่นเข้าไปรันนิ่งคลับที่สวนลุมฯหรือสวนเบญญา วังเสด็จก็แวะกิน
สตรีตฟู้ดรับประทานความอร่อยโดยรูปที่มีทุกร้าน ตกบ้ายก็ไปคาเฟ่
เทสต์ดีเหมาะลงไอจี เย็นย่างก็ไปบาร์เก้แถวทรงวาดไม่ก็เจริญกรุง
ก่อนนอนก็กล่อมตัวเองว่าชีวิตเราดีแล้ว เสร็จสิ้นการซาร์จพลังชีวิต
ให้มีแรงวนลုပ်หาเงินหนีความจนต่อในวันจันทร์ (คำเตือน : สูตรนี้
ใช้ได้เฉพาะบางชนชั้น)

ความลำบากในกรุงเทพฯแปรผกผันกับสถานะการเงิน
คนไทยตัวหอมหรือเอกซ์แพตก็เพียงแค่น้อยกว่าหน่อย คนไทย
ชโหลเมรื่อกก็เพียงแค่น้อยกว่าหน่อย วันดีคืนดีก็อาจแคมีน้ำท่วม
จากน้ำตารอการระบายของคนทุกเพศทุกวัยที่เคยร้องไห้ในเมืองแห่งนี้

ยังงี้ก็คงไม่เป็นไรหรอก เพราะหนังสือเล่มนี้ก็เป็นแค่
นิยายตลก...

คำนำผู้เขียน

นี่คือยุคสมัยที่ผู้คนกลัวจนมากกว่ากลัวผี

นิยายเรื่องนี้ได้แรงบันดาลใจจากการเห็นโพสต์หนึ่งในโซเชียลมีเดีย ที่ผู้ให้เช่ายรายหนึ่งประกาศปล่อยเช่าห้องในย่านชานเมือง โดยมีเงื่อนไขทำทนายกลไกตลาดที่ว่า ถ้าอยู่ครบหนึ่งเดือน อยู่ฟรีไปเลยหนึ่งปี มันอาจจะเป็นช่วงที่วงการอสังหาฯ ชบเซาจากภาวะโรคระบาด และคงมีเงื่อนไขในสัญญาอะไรที่ทำให้เจ้าของห้องสร้างกำไรจากโปรโมชั่นนี้ได้ แต่ที่น่าสนใจคือทุกความคิดเห็นใต้โพสต์นั้นเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ว่าห้องเช่าห้องนั้นต้องมีผีแน่นอน

กระแสที่มีในหมู่คนวัยทำงานในเมืองใหญ่ ซึ่งต้องดิ้นรนใช้ชีวิตในสภาพเศรษฐกิจที่ยังไม่ฟื้นสักปีมาติดต่อกันหลายสิบปี ผีไม่ใช่ปัจจัยแรกๆ ที่พวกเขาตัดสินใจในการเลือกห้องเช่าห้องหนึ่งทำเลและการเดินทางต่างหากที่สำคัญ การมีที่พักใกล้ที่ทำงานคือภาพฝันของชนชั้นกลางทุกคนในเมืองนี้ พวกเขายอมเช่าห้องที่มีผี ถ้าราคาและทำเลสมเหตุสมผลกับเงินในกระเป๋า ทั้งยังบอกอีกว่า ถ้าหากผีจะหลอก ก็หาเงินมาจ่ายค่าห้องด้วย จะมาอ้างว่า ผูกพันกับสถานที่ แล้วจะเนียนอยู่ฟรีไม่ได้ คนเป็นเขาต้องดิ้นรน

หาเงินมาจ่ายค่าห้องกันทั้งนั้น คนตายมีสิทธิ์อะไรที่จะหลอกเฉยๆ โดยไม่สร้างกิจกรรมทางเศรษฐกิจ

อาจเป็นเพราะโลกทุกวันนี้ให้ค่ากับเรื่องอะไรทำนองนี้
ชนชาติไหนที่จะยิ่งใหญ่ได้ ไม่ใช่เพราะขยายพื้นที่ปกครอง
ยึดครองไปทั่วโลกจนตะวันตกไม่อาจจะตัก แต่ทุกคนพูดถึง GDP
per Capita กันอย่างกว้างขวาง เปรียบเทียบกัน อวดเบ่งใส่กัน
ในกราฟอินโฟกราฟิกสวยๆ คนเป็นทั้งหลายตื่นตระหนกกลัว
สร้างรายได้ไปรวมกันในกระเป๋าของใครสักคน โดยหวังว่าเงิน
บางส่วนจะหกกระเด็นเจือจานลงมาในกระเป๋าของตัวเองบ้าง
มีแรงก็ใช้แรง มีสมองก็ใช้ความคิดและไอเดีย มีร่างกายส่วนไหน
ก็ขีดแบ่งขายให้เขาตามมูลค่า ตามราคาที่ติดป้าย ตามอัตรา
ค่าแรงขั้นต่ำ แล้วผีเกี่ยวอะไรในวงจรนี้

เราทั้งหลายอาศัยอยู่ในประเทศที่คนยกมือไหว้ทุกอย่าง
ที่ช่วยให้ชีวิตผ่านไปได้ในแต่ละวัน เราสักการะเทพ บอนบาน
ศาลเจ้า เช่นไหว้บรรพบุรุษ กระทั่งยกมือไหว้หุ่นยนต์กลาสี่แยก
ผีคือศาสนาดั้งเดิมและไม่เคยเสื่อมศรัทธาไปไหนจากบ้านนี้เมืองนี้
คำจูนวัฒนธรรม ค่านิยมสังคม หรือแม้กระทั่งเศรษฐกิจ ทุกคน

มีเรื่องราวของผีในแบบของตน ให้คุณหรือให้โทษตามความเชื่อ
ประสบการณ์ อาจจะบอกได้ว่าผีช่วยให้เรามีชีวิตต่อไป เพียงแต่ว่า
เราใช้ชีวิตนั้นไปทำอะไรเพื่อไม่ให้ตายกลายเป็นผี

มันคือการเคลื่อนย้าย เคลื่อนจากชีวิตไปสู่ความตาย
เคลื่อนจากขาดแคลนไปสู่มี มีเคลื่อนจากต่างจังหวัดสู่เมืองใหญ่
น่าสนใจที่ว่า ในสถานะหนึ่งในพื้นที่หนึ่ง เราอาจจะเกิดมาพร้อม
ความพิเศษมากมาย มีความหวังความฝันยิ่งใหญ่ มีคนรัก หรือ
ถึงขั้นมีคนเคารพราบไถว้ แต่พอถึงเวลาที่ต้องเปลี่ยนแปลง
เคลื่อนย้าย มาสู่รวมกันในเมืองที่มีคนที่เคยพิเศษนับล้าน ความ
พิเศษนั้นกลับถูกเจือจางหายไป และค่อยๆ กลายเป็นผีที่โปร่งเบา
ไร้ตัวตนในเมืองนี้

เราทุกคนต่างเป็นผี ผีที่ลืมนไปแล้วว่าตัวเองเคยเป็นใคร
ผีที่ดิ้นรนหาเงินมาจ่ายหนี้และบิลค่าเช่าห้อง

สัฟร่า

เรื่องราวและตัวละครที่ปรากฏในหนังสือเล่มนี้
เป็นสิ่งที่สมมติขึ้นมาเท่านั้น

นักศึกษาสาวขาดครึ่งค้างบนระเบียง

ทุกคน ต้องมีใครสักคนในคอนโดนี้ที่เคยเห็นเธอ

อย่างน้อยก็ยามกะดึกหน้าโหลใหม่ที่ขยับเปลี่ยนแทบทุกคืน
นั่นแหละ บริษัทรักษาความปลอดภัยเอาต์ซอร์สที่คอนโดจ้าง
แจ้งกลับมาหลายครั้งแล้วว่า ไม่มียามคนไหนยอมมาอยู่กะดึกที่
คอนโดนี้เลยแม้จะจูงใจด้วยค่าแรงที่เพิ่มขึ้นถึงสามเท่า

ยามทุกคนพูดเป็นเสียงเดียวกันหมดว่า เธอน่ากลัวเกินกว่า
จะเอาชีวิตมาเสี่ยงให้หัวใจวายตาย ชาวว่ามียามอายุเยอะคนหนึ่ง
ถึงกับถูกห้ามขึ้นรถฉุกเฉินไปปั๊มหัวใจที่โรงพยาบาล แปะคน
เป็นอย่างน้อยวิ่งเตลิดออกจากคอนโดหายไปไม่กลับมาที่บริษัท
อีกเลย เห็นว่ามีสองคนรีบขับรถกลับบ้านต่างจังหวัดทันทีทั้งที่
ยังไม่ถอดเครื่องแบบ และหนึ่งในสองคนนั้นขอขาวชเป็นพระ
ตลอดชีวิตไม่มีแผนจะสึก

เธอน่ากลัวขนาดนั้นเลยหรือ ใช่ ทุกคนในคอนโดบอกว่า
เธอน่ากลัวมาก

ลูกเด็กเล็กแดงต้องรีบเอาเข้านอนแต่หัวค่ำ ทุกห้องไม่ลืม
ปิดม่านหน้าต่างให้มิดชิด ใครที่ออกไปเริงราตรีหรือเลิกงานดึก

จะเลี้ยงไม่เข้าคอนโดช่วงดีหนึ่งถึงดีสามซึ่งมีคนบอกว่าเจอร่างกาย
ท่อนล่างของเธอปั่นป่วนไปมาตามที่ต่าง ๆ

นักท่องเที่ยวยังไม่รู้ชื่อไหนเห็นคนหนึ่งที่พักห้องเช่ารายวัน
แบบผิดกฎหมายเคยขึ้นลิฟต์มาพร้อมขาในกระโปรงพลีทนักศึกษา
ของเธอ ภาพกล้องวงจรปิดที่นักท่องเที่ยวยคนนั้นกรีดร้องอย่าง
ควบคุมตัวเองไม่ได้และฉีราดใส่พื้นลิฟต์อันว่างเปล่ายังเป็นไวรัล
ในโลกออนไลน์อยู่เลย

แม้ผู้ชายชาวต้มก๊วยฝั่งตรงข้ามถนนก็ยืนยันอีกเสียงว่า
เห็นขาและกระโปรงพลีทนักศึกษาเดินสะเปะสะปะไปทั่ว เริ่มจาก
ถึงขยะคอนโดที่ส่วนขานันตกลงมา คนที่เคยเดินผ่านตรอกข้างรั้ว
เวลาดีหนึ่งจะได้ยินเสียงปึงปึงและเสียงถึงขยะลัม ไม่มีใครกล้า
ออกมาดูว่าต้นตอของเสียงคืออะไรแม้แต่ยามที่ป้อม

ผู้สันตติกรรมที่อยู่คอนโดนี้มายาวนานเคยพิมพ์บอกในกรุป
แชตคอนโดว่า ขานันพยายามหาทางขึ้นไปชั้น 38 ระเบียงห้อง
3807 ซึ่งร่างกายส่วนบนของเธอค้างอยู่ที่นี่ ทุกคืน ทุกคืนตั้งแต่
คืนที่เธอตัดสินใจกระโดดลงมา

ลูกบ้านที่อยู่ที่นี่มาตั้งแต่วันแรกมีเรื่องเล่าเกี่ยวกับเธอ
ผู้สั่นหวงคนนี้แตกต่างกันไป บ้างก็ว่าเธอติดสูบบุหรี่และชอบ
สูบบุหรี่ที่ห้ามสูบ บ้างก็ว่าเธอชอบพาเพื่อนผู้ชายขึ้นมาค้างไม่ชำระ
หรือแม้กระทั่งมีบางคนเห็นรอยสักลัทธิบูชาซาตานที่ไหล่ซ้าย
ของเธอ เล่าลือกันไปตามอคติที่ตั้งธงไว้ก่อนล่วงหน้า แต่ส่วนใหญ่

ไม่มีใครได้เห็นเหตุการณ์ที่เธอตกลงมากับตาเนื้อ เพราะเวลาเกิดเหตุเป็นเวลาทีที่คนส่วนใหญ่นอนหลับแล้ว ฟากห้องของเธอที่ชั้น 48 ก็เป็นมุมอับติดกับผนังที่บของอาคารสำนักงานข้างๆ นั้นเป็นเหตุผลว่าทำไมถึงไม่มีใครสังเกตเห็นเธอค้างอยู่ที่ระเบียงเลย ปล่อยให้เธอผูกเน่าและเปื่อยยุ่ยจนร่างกายท่อนล่างขาดร่วงตกลงมาใส่ถึงขยะ

เธอเป็นนักศึกษาคณะทันตแพทย์ของมหาวิทยาลัยชื่อดัง ทุกคนรู้ประวัติของเธออย่างละเอียดหลังจากที่นักข่าวและชาวเน็ตขุดคุ้ยตัวตนของเธอขึ้นมา หลังจากทีพนักงานเก็บขยะแจ้งตำรวจว่าพบเศษกระป๋องและขาปริศนาชี้ได้แต่ออกมาจากถึงขยะเปียก

เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องและเหล่าคนอยากใส่ใจที่ไม่เกี่ยวข้องตามขึ้นมาพบศพส่วนบนที่ระเบียงห้อง ศีรษะบิดผิดรูปและลูกตาถลนออกมาจากเบ้าอย่างน่าสยดสยอง อายุแค่ 21 ปี ปีสามยังเรียนพรีคลินิกอยู่เลย ยังไม่ได้เข้าพิธีรับเสือกวานด้วยซ้ำ นักข่าวทุกสำนักขึ้นสถิติประกอบอินโฟกราฟิกว่านักศึกษาคณะทันตแพทย์มีอัตราการฆ่าตัวตายสูงสุดอันดับหนึ่งจากทุกคณะ ความเครียดจากการเรียนหรือ ระบบอาวุโสเป็นพิษในโรงเรียนทันตแพทย์หรือ ความกดดันจากครอบครัวชนชั้นกลางหรือการกดทับจากการเป็นลูกสาวในครอบครัวคนจีนชนชั้นกลางอีกทีนั้นละ ทุกคนตีความไปต่างๆ นานา

ไม่มีจดหมายหรือสแตตัสบอกลา ไม่มีการเปลี่ยนรูปโปรไฟล์

เป็นสีดำ ไม่มีประวัติการรับยาจิตเวช หรือเธอป่วยโดยที่ไม่มีใคร
รับรู้แม้แต่ตัวเธอเอง แน่แน่นอนว่าพ่อของเธอในภาพข่าวดูโครธ
แต่ก็ไม่ได้ให้สัมภาษณ์อะไร ส่วนแม่ของเธอสะอื้นน้ำตานองหน้า
พร่ำบอกทุกคนว่าเธอเป็นเด็กดี เพื่อนของเธอบอกว่าเธอน่ารัก
อาจารย์ที่รู้จักบอกว่าเธอเป็นคนร่าเริง แฟนหนุ่มสุดหล่อของเธอ
ถึงกับสารภาพทั้งน้ำตาว่าเธอไม่มีสัญญาณบ่งชี้อะไรเลย ทุกคน
ก็พูดอย่างนั้นแหละเวลาเกิดเรื่องไปแล้ว ทุกคนสนใจแต่เรื่อง
ของตัวเอง

ไม่มีใครแน่ใจด้วยซ้ำว่าเธอดำรงอยู่บนระเบียบห้อง 3807
เป็นเวลากี่วันก็คืน เจ้าของห้องเป็นเศรษฐินีอสังหาฯคนหนึ่ง
ที่ซื้อห้องทิ้งเอาไว้รอจังหวะเก็งกำไร มีบางคนระแคะระคายบ้าง
ห้องข้างบนเคยแจ้งนิติว่าได้กลิ่นเหม็นเหมือนท่อเน่าหรือหนูตาย
ห้องข้างล่างเคยแจ้งว่ามีคราบเหลืองไหลซึมลงมาที่ระเบียบ แต่ชีวิต
คนกลางใจเมืองที่หายใจผ่านไส้กรองต้องปิดประตูหน้าต่างกันฝุ่น
PM2.5 เลยไม่มีใครกล้ายื่นหน้าออกไปดูนอกระเบียง แม้เธอ
จะค้างอยู่ตรงนั้นให้เห็นทนโท่

ถ้าการตัดสินใจของเธอคือการเรียกร้องความสนใจเหมือน
ที่เกรียนคีย์บอร์ดโง่ๆบางคนบอก ก็ถือว่าเธอทำไม่สำเร็จ เธอ
คงโครธ เธอคงสิ้นหวัง หรือเธออาจอยากเรียกร้องความสนใจ
อย่างที่ใครเขาว่าจริงๆ ชาของเธอถึงได้เดินลวกหลอนผู้คนไปทั่ว
คอนโด เสียungskคราดครืนครางอย่างโหยหวนดังจากระเบียง

ชั้น 38 ซ้ำๆ ทุกคืนตอนตีหนึ่งถึงตีสามว่า

“ช่วยด้วย...ช่วยฉันด้วย”...คลาสสิกซะมัด

เธอคงต้องการให้ช่วยจริงๆ นั่นแหละ แต่ช่วยเรื่องอะไรละ ไม่มีใครได้ยินเธอพูดอะไรมากกว่านั้นเสียด้วย ตำรวจเอ้ย นิติเวชเอ้ย รวมทั้งพระและพนักงานทำความสะอาด ก็ช่วยพาเธอลงจากระเบียงห้องไปตั้งนานนมแล้วไม่ใช่หรอ ขาและกระโปรงของเธอถูกเย็บต่อกับร่างท่อนบนในเมรุฌาปนกิจเรียบร้อยไปหลายเดือนแล้ว หรือเธออยากให้พวกเขาฝัง แต่ได้ยินคนเมท์กันหนาหูว่าครอบครัวทางพ่อของเธอไม่มีฮวงซุ้ยให้ เธอเลยถูกเผาตามพิธีฝังแม่คนไทย เธอควรจะไปที่ชอบๆ ได้แล้วไม่ใช่หรอ แล้วทำไม-

ปัก!!!!!!

ตรงเวลาซะด้วย

ประกิต สะดุ้งตื่นกลางดึกเพราะได้ยินเสียงของใหญ่กระแทกพื้นนอกระเบียงอย่างรุนแรง สีเขียวเรืองแสงจากนาฬิกาข้อมือเตือนบอกเวลา 01.00 น. แอร์ 18 องศาที่เขาปรับไว้ก่อนนอนไม่ได้ช่วยให้ความร้อนอบอ้าวประหลาดที่อบอวลหนักอึ้งในห้องคลี่คลายไปเหงื่อเม็ดใสผุดขึ้นทั่วเรือนกายจนเสื้อกั๊กและผ้าปูที่นอนของประกิตแฉะซึมเป็นดวงใหญ่ ความรู้สึกอึดอัดจู่โจมเข้ามาในปอดจนคล้ายมีตะกั่วก้อนใหญ่ถ่วงทุกลมหายใจเข้า แสงไฟมัลลเมลิ้งของเมืองที่ไม่ยอมหลับใหลด้านนอกสะท้อนเงาร่างที่ค้างแขวนอย่างหมิ่นเหม่บนระเบียง เงาของสิ่งสยองเลื่องชื่อตกกระทบ

บนผ้าผ่านลูกไม้โปร่งบางที่กั้นขวางมันกับประกิต เขาเริ่มได้ยินเสียงปริตแตกของบางสิ่งอย่างต่อเนื่อง จับพลันเงาร่างนั้นหักขาดกะทันหัน ส่วนขาวร่วงตกลงไปพื้นสายตา ส่วนส่วนหัวนั้น -

ปัก!!!!

เสียงของหนักกระแทกพื้นระเบียงอีกครั้ง เงาค่อยๆ เข้าใกล้ประกิตมากขึ้น เสียงครีตคราดต่อเนื่องน่ากังวล ประกิตเดาว่าเธอกำลังเคลื่อนไหว เงาที่ผ้าผ่านแสดงโครงร่างของฝ่ามือและแขนที่กำลังดันร่นตะกุกตะกาย เธอกำลังพยายามเข้ามาในห้อง ไม่มีทาง ประกิตแน่ใจว่าเขาล็อกประตูกระจกบานเลื่อนนั้นดีแล้ว

เขาอ่านรีวิวเรื่องของเธอมาจนทะลุปรุโปร่งก่อนที่จะเขาจะตัดสินใจเข้ามานอนในห้องเช่าห้องนี้ ห้อง 3807 อันโด่งดังที่มีประวัติว่าใครก็ตามที่นอนในห้องนี้จะไม่มีความอยู่พินคิน ทุกคนวิ่งปาราบลงบันไดหนีไฟออกจากตึกตอนราวๆ ติสสอง ในตึกตึกมีคลิปตัดต่อประกอบเพลงที่ดีเจมิคซ์เป็นแผ่นเสียงของเหตุการณ์น่าอายนี้ด้วยซ้ำ แต่กิตไม่มีทางเลือก เขาจำเป็นต้องนอนในห้องผีสิงห้องนี้ เพราะคืนนี้เขาไม่มีเงินเหลืออีกแล้ว เขาต้องเก็บเงินที่เหลือในบัญชีเป็นค่ากินจนถึงสิ้นเดือน ดังนั้นต่อให้ผีแม่่นักศึกษานี้จะกวนใจเขาแค่ไหน เขาก็ต้องทนให้ได้

คลิก

เซี่ยแล้ว เธอรู้วิธีปลดล็อกจากข้างนอกได้ยังไงกัน

บ้าเอ๊ย อย่างนะ อย่าเข้ามา กิตรีบดึงผ้าห่มขึ้นมากลุมโปงหวังไม่ให้เธอสังเกตเห็นเขานอนอยู่บนเตียง หวังให้คืนนี้ผ่านไปให้เร็วที่สุด หรือหวังให้เธอหายไปในเวลาสามอย่างที่มีคนโพสต์บอกเอาไว้ ขอบประตูปบานเลื่อนขึ้นสนิมส่งเสียงเอี้ยดอ๊าดขณะเลื่อนเปิดออกช้าๆ ลมข้างนอกตีกลิ่นเหม็นเน่าร้ายกาจเข้ามาอบอวลในห้อง กลิ่นรุนแรงจนกิตขมคอและจวนเจียนจะคลื่นไล่เขายังขดตัวอยู่ใต้ผ้าห่มต่อไป แม้เหงื่อกาฬจะหลังไหลจากความร้อนอบจนข้างในผ้าห่มเปียกแฉะ กิตพยายามเคลื่อนไหวให้น้อยที่สุด พยายามทำตัวเล็กตัวน้อยที่สุด ผิวนั้นต้องไม่รู้ว่าเขาอยู่ที่นี้

เขาแค่ต้องอดทนกลืนใจต่อไปให้ผ่านพ้นคืนนี้ให้ได้ เขาขอแค่นี้ เขาไม่อยากมีเรื่องกับใครทั้งนั้น ทั้งคน ทั้งผี

ผ้าห่มที่เคยคลุมหัวของกิตเลื่อนผ่านหูช้าๆ กลิ่นสะอิดสะเอียนแทรกเข้ามาจู่โจมประสาทสำหรับกลิ่นเป็นอย่างแรก ทนไม่ไหวแล้ว กิตจะทนไม่ไหวแล้ว แม่นั้นดึงผ้าห่มสุดแรง เผยร่างซุ่มเหี่ยวในชุดนอนให้ลูกตาที่เกือบถลนออกจากเบ้านั้นได้เห็น กิตหยีตามองสังขารเขย่าวงูตรงหน้า พบว่าแม่นั้นก็ศึกษากำลังจ้องมองเขาอย่างมาดร้าย รวากับจะกล่าวโทษว่าเขาไม่สมควรอยู่ในพื้นที่ของเธอ

“ช่วยด้วย...ช่วยฉันด้วย”

ปากเปื่อยยุ่ยฉีกยิ้มเห็นฟันผุทุกซี่ฟันประโยคอื่นๆ นั้นออกมาเหมือนเป็นสไลด์แกนติดปากเธอไปแล้ว เธอพร้อมจะกระโดดขึ้นมา

กัดคอประกิตเลยด้วยซ้ำถ้าเธอมีขาให้กระโดด คอและหัวที่บิด
ผิดรูปนั้นคงเกิดจากการกระแทกพื้นระเบียง

เธอจำเป็นต้องนำกล้วยขนาดนี้ใหม่ ประกิตแน่ใจแล้วว่า
ทำไมทุกคนกลัวเธอ ร่างครึ่งท่อนของเธอเคลื่อนไหวตะกายพื้น
ด้วยสองมือ ทั้งไส้และเครื่องในทั้งยวงลากพื้นเป็นสาย คราบ
น้ำเลือด น้ำหนอง น้ำดี และของเสียข้างในลำไส้เบือนเลอะพื้น
เป็นทางยาว ทั้งกลิ่นชวนชยาดให้ชิมลึกในพรมราคาแพงที่กิต
เพิ่งไปถอยมาจากอิกเกีย

นั่นเป็นปางเส้นสุดท้ายที่ทำให้กิตหัวเสีย อารมณ์ของเขา
ขาดฝั่ง

“ช่วยด้วย...ช่วยฉันด้วย”

“หุบปาก!!!!”

พลัก!!!!

กิตกระโดดเตะปากเน่าๆ ของนางหนึ่งที คอที่เคยหักหมุน
กลับมาอยู่ในตำแหน่งเดิม

“อ้าว งง ไม่เคยเจอคนเตะปากผีมาก่อนละสิ อีดอก
รำคาญ พุดซ้ำเป็นผีในหนังเกรตบีไปได้ คิดว่าน่ากลัวมากจริง”

กิตดำไฟแลบ แม่ผีนักศึกษางงเป็นไก่ตาแตก กิตได้ที
กตเปิดไฟหัวเตียง เมื่อแสงจ้ดทกระทบทั้งห้อง ร่างครึ่งท่อน
ของผีสาวก็ไม่ได้สยดสยองอะไรเท่าไร

“แล้วจะมาตีๆ ไม่ได้รีไร รู้ว่าจะมาตีๆ ได้ แล้วก็กลืนขี้เน่า

นี่อีก ก่อนตายไปแดกอะไรมาซะ พุด!” กิตคาดโทษ พร้อมหยิบสเปรย์ดับกลิ่นกลิ่นลาเวนเดอร์ฉีดใส่ไส้ของผิอย่างฉุนเฉียว

“ล้มต่าปูปลาร้า ทุเรียน แล้วก็...” ฝีสาวอ้อมแอ้ม

“เหล่า กูได้กลิ่นเหล่าละ ใครสั่งใครสอนให้แดกทุเรียนกับเหล่า เป็นนักศึกษาหอพักซะเปล่า ทำไมเรื่องง่าย ๆ แค่นี้ไม่รู้ แล้วนี่ไม่ได้เป็นซิมเคร้าหรือมีปัญหาชีวิตอะไรใช้ไหม กูว่าแดกเหล่าเมาที่ระเบียงแล้วพลาดตกลงมามากกว่า ใช้ไหม อีผี”

ฝีสาวพยักหน้าอาย ๆ กิตเทศน์ไม่หยุดพร้อมกดปุ่มเปิดเครื่องฟอกอากาศไปด้วย

“ยัง ยังไม่คืนร่างดี ๆ อีก จะอยู่ในร่างศพตอนตายทำไมให้ห้องกูเหม็น อีเวร มึงรออะไร”

“รอขานหนูขึ้นมาแป๊บนึงจ๊ะแม่” ฝีสาวพนมมือขึ้นไหว้ปลก ๆ ไม่กล้าสบตา กิต

“โอ้ย จะนอนก็ไม่ได้นอน มาปลุกกูกลางดึก แล้วกูต้องมานั่งรอขานเป็นเพื่อนมึงอีกเนี่ยนะ มึงรู้ใหม่ว่าพรุ่งนี้กูเข้างานเช้า”

“ขอโทษค่ะแม่ ถ้าขามาแล้วหนูจะรีบหายไปเลย”

“ยัง มึงจะหายไปไหนไม่ได้ทั้งนั้น ถ้าไม่ช่วยกูจนพรมเลอะขึ้นไปถึง แล้วช่วยกูกู้พื้นที่ก่อน”

“ฮะ”

“ฮะเฮอะอะไร ก็มึงเป็นคนทำเลอะ มึงก็ต้องจัดการให้เรียบร้อย” ได้ทีกิตเดินออกไปที่ระเบียง หยิบไม้ถูพื้นมาเชวียงให้

ผีสาว นางรับไม้ภูผันไปถืออย่างงงๆ ตอนนั้นเองที่มีเสียงกระแทก ประตูเป็นจังหวะ

“ขาหนูน่าจะมาแล้ว รีบกวาดเปิดให้หน่อยค่ะแม่”

กิตอารมณเสีย รีบเดินไปเปิดประตู กระโปรงพลีทนักศึกษา และขาเนาๆ สองข้างใส่ถุงเท้าเลอะๆ กระโพลกจะผลกเข้ามาในห้อง

“โอ๊ย ขานี้ก็เหม็นถึงขยะอีก” กิตวีน ขาเจ้ากรรมรีบเข้าไป ต่อกับร่างท่อนบน ผีสาวจับไม้ภูผันเพื่อยันตัวให้ประจันหน้ากับกิต อย่างเต็มตัวเป็นครั้งแรก ร่างศพค่อยๆ กลายเป็นนักศึกษาสาว แล่นสวย กลิ่นเหม็นจากใส่ทุเลาลงบ้าง แต่ก็ยังไม่จางหายไป ทั้งหมด

“ค่อยยังชั่ว ทำความสะอาดทุกอย่างให้เรียบร้อยก่อนดีสง ถ้าหนีหายไปก่อนจะสาปให้ มึงจะได้เจออะไรที่น่ากลัวกว่าการ ไม่ได้พูดไม่ได้เกิด” กิตสั่งเสียงเข้ม แม่นักศึกษารีบม้วนพรมเหม็น ออกไปทิ้งนอกกระเบื้อง มันทกลงแถวถึงขยะข้างล่างตรงจุดที่ขาของเธอตกลงไปพอดี แล้วเธอก็ก๊อลูกจุกจุกคราบน้ำเลือดน้ำเหลือง ออกจากพื้นตามคำสั่ง

“แล้วนี่มาหลอกกูทำไม” กิตยื่นกอดอกหน้าเหวี่ยงคาดคั้น

“หนูไม่มีทีไป ไม่รู้ทำไมยังไม่ไปเกิดหรือมีใครมารับสักที ห้องนี้เป็นห้องเดียวที่หนูอาศัยอยู่ได้ แต่ทุกคืนตอนตีหนึ่งหนู ต้องปีนกระเบื้องชั้น 48 แล้วตกลงมาหักครึ่งซ้ำๆ ที่กระเบื้องห้องนี้ ต้องรองจนกว่าขาหนูกลับขึ้นมาหา หนูถึงจะกลับไปเป็นปกติได้

หนูไม่ได้ตั้งใจหลอกแม่นะคะ แต่ถ้ามีคนมาอยู่ในห้อง หนูจะรู้สึก
อึดอัดนะคะ อยู่คนเดียวหนูสบายกว่า”

“มึงก็เลยไล่ทุกคนออกไปจ้ะ อีผีเด็ก ไม่คิดบ้างเหรอว่าเค้า
เสียเงินค่าเช่า เสียเงินเสียเวลาย้ายของเข้ามาเหมือนกัน แถมเสีย
สุขภาพจิตอีก ไม่มีเอมพาที ไม่คอนเซิร์นเมนทัลเฮลท์ของคนอื่น
จะเอาแต่ตัวเองเลยจ้ะ”

“ขอโทษค่ะแม่ ก็เพิ่งมีแม่ที่แหละที่คุยกับหนูได้ คนอื่น
เห็นแค่เงาหนูก็วิ่งหนีปาราบแล้ว ว่าแต่แม่ทำไมถึงเตะปากหนูได้”

“สู้รู้ เรื่องไรจะบอก”

“แม่คงไม่ไล่หนูไปทีอื่นใช่ไหมคะ” ผีสาวถามหอยๆ

“เอาเถอะ ภูโลผีไม่เป็น มึงก็ไม่มีที่ไปนี่นะ ถึงจะไล่ไป
ที่อื่น ทุกคืนมึงก็ต้องมาตกใส่ระเบียงกูอยู่ดี แค่อายมารบกวน
ก็พอ ต่างคนต่างอยู่ มีอะไรก็มาเคาะประตูเรียกดีๆ ถ้าตอน
เป็นคนไม่เคยมีมารยาท ก็หัดมีมารยาทตอนเป็นผีเนอะ”

“ค่ะแม่”

“คอนโดมีสองห้องนอน ภูยกห้องนี้ให้มึงก็แล้วกัน เดี่ยวกู
จะไปนอนห้องมาสเตอร์เอง ตอนแรกคิดว่าห้องเล็กแอร์จะเย็นกว่า
แต่แอร์ห้องนี้คงเสียแล้ว ส่วนเรื่องที่ตีหนึ่งทุกคืนมึงต้องปีนขึ้นไป
ตกลงมา เดี่ยวกูจะหาทางช่วยเอง ภูไปนอนละ พรุ่งนี้มางานเช้า”
“แล้วกิตก็หยิบผ้าห่มและหมอนย้ายไปห้องนอนอีกห้อง

“อ้อ มาอยู่ด้วยกันแล้วก็ช่วยหาเงินด้วย จะอยู่ฟรีไม่ได้”

กิดหันมาสัมภาษณ์สาว

“หาเงิน ยังไงคะ หนูเป็นผีนะ”

“เออ เดี่ยวบอก ง่วงละ คีนพรงนี้ค่อยคุยกัน”

คีนนั้นกิดคิดแผนหาเงินจากผีสาวได้เป็นสิบแผนก่อนที่จะ
ผล็อยหลับไป

กดลอจอ่าน

ผีเห็นผี

หลายปีก่อนหน้านั้น

“เค้าวากันว่า คนอย่างพวกเราเกิดมาพร้อมพลังพิเศษ”

“เอ่อ ผมไม่ได้...ผมยังไม่...”

เด็กชายในชุดนักเรียนรีบปฏิเสธ เขายังไม่ยอมให้คนที่อยู่ตรงหน้าเข้าใจเขาผิด และไม่ยอมให้คนแปลกหน้าเข้าใจว่าเด็กชายเป็นแบบเดียวกัน

“อ้อ ไม่เป็นไร ยังไม่รู้ตัว ไม่หรอก แค่ยังไม่ยอมรับอย่าโกรธป้าเลยนะลูกสาว จากประสบการณ์ของป้า ยิ่งยอมรับเร็วเท่าไร ก็ยิ่งมีความสุขเร็วเท่านั้น ชีวิตไม่ให้เวลาคนอย่างเรา ได้มีความสุขนานนักหรอก”

ลูกที่เด็กชายเห็นเรียกตนเองว่าป้า ถอนหายใจเฮือกใหญ่ พร้อมพ่นพวยควันบุหรี่สีขาวออกมาตบกระแทบแสงสีส้มเข้มขึ้นของท้องฟ้ายามอาทิตย์อัสดง เจดสีเดียวกับสะพานแขวนสีส้มแดงที่เด็กชายและป้าผู้หมดอาลัยตายอยากคนนั้นยืนหมิ่นเหม่อยู่ สะพานแขวนทำน้ำบ้านสิงห์ชัยหรือสะพานออเรนจ์ที่คนลำปาง

รู้จักกันดี เดือนเก้าในฤดูมรสุมปีนี้ เชื่อกันว่าลมแรงระบายน้ำเกินระดับความจุออกมาเป็นพิเศษ น้ำแม่วังได้สะพานช่วงนี้จึงเชื่อว่ารากอันตราย เหมาะกับกิจกรรมที่เด็กชายคนนั้นกลัวว่าป่าแปลกหน้าคนนี้จะตัดสินใจทำ

“เราทำงานพ่อนี้ที่ห้าแยกหอนาฬิกาเธอ แปลกนะอะปีนี้ถึงขนาดปิดถนนจัดที่ห้าแยกเลย ทุกปีไม่เคยจัดยิ่งใหญ่ยังงี้เสียตายที่ปีนี้ป่าไม่ได้เข้าร่วมแล้ว”

เด็กชายอยากจะทำอะไร แต่เปลี่ยนใจปิดปากเงียบในที่สุดมองลงแปลกหน้ายกมวนบุหรี่ในมือขึ้นมาดูดู ไฟปลายมวนเผาไหม้กระดากห่อในแสงสนธยา ขั้วรีวรอยและความทุกข์ใจบนใบหน้าให้เด็กชายเห็นชัดขึ้น รอยมาศคาราสีดำรันเลอะจากใต้ตามาถึงโหนกแก้ม แสดงว่าเพิ่งผ่านการร้องไห้หนักมา คราบแป้งขาวและลิปสติกสีแดงที่เซ็ดออกไม่เกลี้ยง เหมือนความพยายามลบเลือนตำหนิบางอย่างที่ไม่อาจปิดมิด รอยสักคิ้วถาวรดำมันโก่งโค้งเป็นคันศรตามสมัยนิยม และผ้าโสร่งสีแดงสดนุ่งทับเสื้อผ้าไหมคอกกลมแขนสั้นสีแดงแดงเดียวกันกับผ้ามัดเอวและผ้าโพกศีรษะ พวงดอกไม้เกตุฉะวาล้องคอและใบเมี่ยงเขียวคล้ำกำใหญ่ที่เสียบข้างขมับเข้าในผ้าโพกนั้นอีก

“คุณลุง...เอ่อ...คุณป้า เป็นผ้าชีส่ายผีเม้งหรือครับ” เด็กชายหมายถึงคนทรงผีสายหนึ่งของลำปาง

“เคยเป็นนะ วันนี้ไม่ได้เป็นแล้ว เจ้าพ่อคงไม่ลงย่ำป่า

อีกแล้ว ป้าเพิ่งโดนมาซึ่งคนอื่นไล่ออกมาจากการงาน ป้าทำผิดครู” เด็กชายเห็นน้ำตาหยดหนึ่งไหลออกมาจากตา มาสคาราที่รื้ออยู่แล้วยิ่งรันทนขึ้นไปใหญ่

“ผิดครู ป้าทำผิดครูร้ายแรงขนาดขอสุมาหรือปรับเป็นหนึ่งผามไม่ได้เลยหรือครับ ป้าทำผิดครูอะไร ผมขอถามได้ไหม”

“มีความรู้เหมือนกันนี่ ป้าทำผิดครูทุกอย่าง บ่อยสุดก็แอบกินแตงโม กินผักทอง กินข้าวบ้านศพ อันนั้นพอขอสุมาได้ แต่ผีเจ้าพ่อของป้าไม่ชอบให้ป้าผิดศีลห้า ผีไผ่ผีมันนะเนอะ มาซึ่งคนอื่นกินเหล้าได้ ป้าต้องพยายามห้ามใจ แต่หลังๆ ป้ายอมรับว่าป้าติดเหล้า ป้าดื่มหนักเพื่อลืมผัวเก่า ชีวิตบู๊เมื่อยอย่างเรานั้นก็แค่หนีถูกเขาหลอกเอาเงินไปจนหมดตัว ขอบื้อเหล้าบ้าง ขอบื้อนอนรถเครื่องบ้าง ก็ยังยอมให้เขาหลอกแค่เขามาอ่อนมากอดบอกรัก เขาบอกว่ามีป้าคนเดียวก็โง่เชียว ผีเจ้าพ่อคงรับไม่ได้ที่ป้าผิดศีลข้อสาม ซึ่งผิดครูร้ายแรง ป้าเป็นขี้ผัวเขา เขามีเมีย มีลูกที่โตจนฟอนผีได้แล้วด้วยซ้ำ”

“เดี๋ยวนะครับ ผัวป้า เป็นช่างฟ้อนผีด้วยกันหรอ”

“ใช่ เมียเขาจับได้และมาด่าดักตบป้าให้อายในงาน จริงๆ ป้ารู้มาก่อนแล้ว รู้ว่ามันจะเกิดขึ้นตั้งแต่ผู้ชายคนนั้นมาฟ้อนเกี่ยวป้า ป้ารู้ว่าเขาคือปัญหา แต่ป้าก็แก้มองเพราะป้าตกหลุมรักเขาตั้งแต่แรกเห็น ความรักนะลูกสาว ชีวิตบู๊เมื่อยอย่างเรา อะไรจะทำให้เราโง่ได้มากมายนอกจากความรัก อุตส่าห์เกิดมามีพรสวรรค์ ได้รับ

ม้าขี่

ร่างทรงในวัฒนธรรมล้านนา มีลักษณะแบบเดียวกันกับคนทรงเจ้า
ในภูมิภาคอื่นของไทย

เลือกเป็นถึงมาชีผีเจ้าพ่อ มีลูกเลี้ยงทั้งลำปางคอยเคารพกราบไหว้ ถึงเพื่อนแต่ละที่ไม่ได้เงินค่าครูมากมาย แต่ก็พอยู่พอกิน ไม่เคยเดือดร้อน เจ้าพ่อไม่ยอมให้ป่าเดือดร้อน แต่สุดท้ายป่าเองที่ยอมให้ผู้ขายหลอกเอาทุกอย่างไปจนหมด ให้เมียเขา ให้พ่อแม่เขา มาชี้หน้าด่าตบตีไล่ออกจากงานพ่อนผี ป่าทำให้ผีเจ้าพ่อผิดหวัง ไม่ยอมลงยา ทั้งที่ป่าเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดมาก่อนหน้านั้น”

“เดี๋ยวนะครับ ที่ว่าป่าเห็นเหตุการณ์มาก่อน คือว่า...”

“ปู่เมียอย่างเรามักเกิดมาพร้อมพลังพิเศษ ตำราคัมภีร์โบราณบะเก่าหลายเล่มก็เขียนถึงพวกเราไว้อย่างนั้น ผีเจ้าทั้งหลายถึงเลือกพวกเราเป็นมาชีคนทรงไป ป่าไม่รู้หรอกนะว่าลูกสาวจะมีพลังอะไร แต่ของป่า ป่าเห็นอนาคต”

“เห็นอนาคต จริงหรอป่า”

“ไม่เชื่อเหอ ยืนมือมาลิ แล้วป่าจะบอกอนาคตให้”

เด็กชายยื่นมือให้ป่าอย่างว่าง่าย ป่าคนนี้มีสมาธิไวใจ บางอย่างที่ทำให้เด็กชายสบายใจ อาจเป็นมาศารันอบแบกมคราบแป้งและสลิปสติกที่ขีดไม่เกลี้ยง หรือบุหงาอาภรณ์ที่ประโคนเต็มตัวนั้น เด็กชายแค่เห็นอนาคตของตัวเองไม่มากก็น้อยบนเนื้อตัวของป่าแปลกหน้าคนนี้ หรือแม้กระทั่งบนสะพานแขวนเหนือน้ำแม่วังในฤดูไหลเชี่ยวกรากแห่งนี้ เลี้ยวเล็กในใจเด็กชายอาจจะเคยอยากให้คนที่อ้างว่าสามารถเห็นอนาคตช่วยยืนยันว่าจุดจบแบบเดียวกันนั้นจะมาถึงเมื่อไร แล้วจะต้องทำอย่างไรถึงจะหลีกเลี่ยงได้

“ไม่มีทางหลีกเลี่ยง...”

ป้าตะโกนจนเด็กชายตกใจ ตาดำของป้าหลุบเข้าไปในบ้ำจนเหลือแต่ตาขาวจ้องมาที่เด็กชายเขม็งผ่านกรอบมัสคาราสีดำ รันไหลต่อมาถึงคางอย่างน่าสะพรึงกลัว เด็กชายอยากสะบัดมือทิ้งแล้วรีบวิ่งหนีไปให้ไกล แต่เล็บมือสีแดงบนเรียวนิ้วเหี่ยวๆ เริ่มจิกลงไปบนมืออ่อนนุ่มของเขา ตรึงเอาไว้แน่น เสียงแหบห้าวของป้าเหมือนเสียงของแม่อุ๊ย แม่เฒ่าชราพับลิบคนพูดพร้อมกัน

“...ชะตาถึงถูกกำหนดไว้แล้ว มึงไม่มีทางหนีไปไหน เจ้าเขาเลือกมึงไว้ให้เป็นม้าขี่ สืบสายผีต่อไป ไม่อย่างนั้นลำปางทั้งเมืองได้ฉิบหายวายวอดแน่ๆ ถ้าอีผีบ้านั้นได้ร่างมึงไป มึงจะต้องเป็นม้าขี่อยู่ที่ลำปางไปจนตาย ได้เงินค่าพ่อนผีพอแค่ว่าได้ไปวันๆ ไม่มีทางได้ลืมตาอ้าปาก ไม่มีวันได้โง่หัว และสุดท้ายมันปลายชีวิตบู๊เมื่อยอย่างมึง ผู้ชายก็จะทิ้งมึง ผู้ชายก็จะหลอกมึงแล้วมึงก็จะม้ายืนบนสะพาน โดดน้ำแม่วังเหมือนกู จมลงไปในน้ำฝังติดแน่นอยู่ใต้ซีโคลนขี้เลน เป็นข้ารับใช้ผีเสื้อผีเมือง ไม่ได้ไปผุดไปเกิด เป็นร้อยปี เป็นพันปี ฮะฮะฮ่า ฮะฮะ ฮะฮ่า...”

เด็กชายตกใจ รีบสะบัดมือสุดแรงจนหลุดจากเล็บสีแดงๆ นั้น ป้าเหมือนได้สติ ตาดำหลุบกลับลงมาในบ้ำ ทำท่าหายใจหอบดูเหมือนว่าก่อนหน้านี้ป้าไม่สามารถควบคุมสิ่งที่ตัวเองพูดได้

“ลูกสาว รีบหนีออกไปจากลำปาง ไปหางานทำในเมืองใหญ่ ที่นั่นไม่มีทั้งอนาคตและความรักให้คนอย่างเรา ลูกสาวเฮย สิ่งที

ป่าเห็นมันน่ากลัวจริงๆ เงามืดนั้นมันรอกูกสาวอยู่ แล้วสะพานนี้หนูได้มารอโอดสะพานเหมือนป่าแน่ๆ ไม่เอาแล้ว ปากลับไปขอสุมาลีเจ้าพ่อดีกว่า ไม่โอดแล้ว อดีตของป่าถ้าเทียบกับอนาคตของหนู ป่ามีความหวังขึ้นเยอะเลย ป่าไม่โอดแล้ว”

“ไม่ทันแล้วครับป่า ป่าโอดลงไปแล้ว”

“หมายความว่าไง” ป่าคลายความคลุ้มคลั่งชั่วคราว หันมามองอย่างสงสัย

เด็กชายขี้ลังไปในน้ำแม่วัง ภายใต้กระแสน้ำที่กำลังไหลเชี่ยวนั้น ผ้าโพกหัวสีแดงสดลอยขึ้นมาเหนือผิวน้ำ

“งานพืชน้ำที่หอณาฬิกาจัดเสร็จไปตั้งแต่เมื่อวานแล้วครับ เขาปิดถนนวันอาทิตย์ วันนี้วันจันทร์ ผมกำลังเดินข้ามสะพานกลับบ้านจากโรงเรียน แล้วพอตีมาเจอป่าซวนผมคุย”

ป่าก้มลงมองตามผ้าโพกหัวสีแดงที่กำลังไหลตามสายน้ำแม่วังชันชัน ดวงตะวันระบายสีส้มแดงพาดผ่านท้องฟ้าเวลาสี่ตกผ้าอ้อมช่วงสุดท้าย ก่อนจะร่วงลงหายจากขอบฟ้าไป เหลือทิ้งไว้แต่ความมืดที่ค่อยๆ ทิ้งตัวลงมาห่มล้าปางทั้งนคร ดวงไฟสีส้มบนสายสะพานออเรนจ์เริ่มติดขึ้นมาทีละดวง ร่วงทึมเทาเบาโปร่งในชุดโล่สีแดงของป่าบูเมียแปลกหน้าจึงค่อยๆ เลื่อนหายไป ในแสงสว่างของดวงไฟ

“คงจริงอย่างที่เค้าว่า บูเมียอย่างเราเกิดมาพร้อมพลังพิเศษ
เงินพลังของลูกสาวคือ...”

“คะ หนูมองเห็นผี” เด็กชายในชุดนักเรียนเปลี่ยนสรรพนามตามเนื้อแท้ภายใน

“ดี จันทน์จำคำบ่ไว้ รีบหนีไปจากลำปาง ไปหางานทำดี ๆ ไปมีชีวิตที่ดี ไปมีความรักดี ๆ ไม่ต้องเป็นม้าขี่ แล้วไม่ต้องมากระโดดสะพานเหมือนป้า”

ชุดโสร่งแดงปิ่นขึ้นบนขอบสะพาน แล้วร่วงหายลงไปในเงามืดมิดภายใต้สายน้ำแม่วัง

เด็กชายเดินลงจากสะพานแขวนพร้อมความคลั่งใคล้มากมายที่เพิ่มขึ้นมา เพียงแต่ความแน่ใจเดียวคือ เขาเชื่อคำบู่เมียรุ่นป้าแล้วตั้งมั่นนับตั้งแต่นั้น

ว่าเขาจะรีบหนีออกจากลำปางให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้